

Sygn. akt: I C 1793/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa (...) Banku (...) SA z siedzibą w G.

przeciwko S. K.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1793/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego S. K. kwoty 62 782,51 złotych z ustawowymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 60 319,79 od dnia 23 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany S. K. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę kredytu numer (...) zawartą w dniu 18 kwietnia 2013 roku pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G.. Wobec braku spłaty pomimo upływu terminu wyznaczonego w umowie roszczenie stało się wymagalne z dniem 4 lipca 2014 roku. Powód w dniu 4 września 2014 roku skierował do pozwanego pisemne wezwanie do zapłaty. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Powód wskazał, iż na wymagalne zadłużenie pozwanego składają się: niespłacony kredyt w wysokości 60 319,79 zł, odsetki umowne w kwocie 74,87 zł za okres od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia 3 lipca 2014 roku oraz odsetki karne w kwocie 2387,85 zł za okres od dnia 18 maja 2013 roku do dnia 22 września 2014 roku, łącznie 62 782,51 zł.

W ocenie Sądu powództwo niniejsze winno ulec oddaleniu.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny.

W aktach sprawy brak jest umowy o świadczenie usług bankowych, regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikałaby wiarygodność, na którą powołuje się powód. Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej nr (...) z dnia 23 września 2014 roku (k.7) nie jest wystarczający do merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności.

Zdaniem Sądu wyciąg z ksiąg rachunkowych banku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzony pieczęcią banku nie był wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie, wysokość i wymagalność spornej wiarygodności. Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 z późn. zm.), obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 roku, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09, Dz. U. Nr 72, poz. 388), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 95 ust. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075) w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji RP.

W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych banku winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Powołany dokument spełnia wymogi dokumentu prywatnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku, I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie prywatnym złożyła zawarte w nim oświadczenie. Ma to takie znaczenie, że do tego domniemania znajduje zastosowanie art. 234 k.p.c., według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871).

W ocenie Sądu, przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, wobec braku jakichkolwiek innych dowodów, nie stanowi wystarczającego dowodu na potwierdzenie istnienia wiarygodności, jej wysokości i wymagalności. Sąd nie mógł zweryfikować powyższych kwestii wobec braku przedłożenia umowy pierwotnej łączącej strony, na którą powoływał się powód w uzasadnieniu pozwu.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe

twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w sprawie stanowiska w ogóle, jednakże zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, aby móc wydać wyrok uwzględniający roszczenie. Wątpliwości te powoduje w szczególności brak wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanego, jak też tego czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 6 kc, art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 z późn. zm.) orzekł jak w sentencji wyroku. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanego na rozprawie i nie zajęcie przez niego stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

Koszty procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 kpc) ponosi powód. Na koszty procesu złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 3140 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 złotych.